

Arrest

nr. 209 955 van 25 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BUYCK
Lombardenvest 34 / 2de verdieping
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juli 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 april 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker treedt op 30 april 2014 in het huwelijk met mevrouw M.

Ten gevolge van diens aanvraag gezinshereniging werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart op 12 november 2014.

Sedert 21 april 2016 is er volgens de verwerende partij geen gezamenlijke vestiging meer.

Verzoeker wordt uitgenodigd bij brief van 30 januari 2017 documenten voor te leggen, nuttig voor de beoordeling van artikel 42^{quater}, § 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 18 juli 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden (eerste bestreden beslissing) en geeft een bevel om het grondgebied te verlaten (tweede bestreden beslissing).

Beide bestreden beslissingen worden gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 21, aan de verzoeker ter kennis gebracht "ten jare 2018" en luiden als volgt:

"(...)

BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: E.

Voornaam: S.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: 05.11.1972

Geboorteplaats: Z.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42^{quater}, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen betrokkenen sedert 21.04.2016.

Betrokkene staat sedert dan als alleenstaand ingeschreven.

Uit het mailbericht dd. 08.03.2016 (van de gemeente Lovendegem) blijkt dat mevrouw M. bij de op de gemeentelijke administratie te Lovendegem is gaan vragen om de heer S. (betrokkene) te verwijderen van haar adres gelet zij uit elkaar zijn.

Er is geen sprake meer van een gezinscel tussen betrokkene en zijn (ex-)echtgenote.

Op 30.01.2017 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42^{quater}, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong', en die onze dienst moet toelaten na te gaan of betrokkene voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden, zoals gesteld in artikel 42^{quater}, §4. Deze instructies werden op 16.02.2017 aan betrokkene betekend.

Volgende documenten werden voorgelegd:

Huurovereenkomst te (...) op naam van betrokkene dd. 12.01.2017 + attest Partena ziektekostenverzekering: aangezien het een basisbehoefte is om onderdak en een ziektekostenverzekering te hebben, kan men bezwaarlijk stellen dat dit een bewijs is van sociale en

economische integratie. Bovendien kan dit geen belemmering vormen om terug te keren naar het land van herkomst.

Inburgeringscontract dd. 29.08.2014; inschrijvingsformulier lessen Nederlands dd. 29.08.2014: aangezien het volgen van deze lessen een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Arbeidsovereenkomst dd. 01.06.2015 bij werkgever 'restaurant I.': loonfiches bij werkgever VOF K. en S. voor de periode juni 2015 – augustus 2015; fiche nr. 218.20 bezoldigingen van bedrijfsleiders jaar 2016 (d. BVBA); loonfiches bij werkgever D. 26 S. voor de periode juli 2016 – september 2016; arbeidsovereenkomst bij werkgever G. t. dd. 02.01.2017 + bijhorende loonfiche voor de maand januari 2017: het feit dat betrokkene werkt vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. Integendeel, het toont aan dat het voor betrokkene ook geen probleem hoeft te vormen om in het land van herkomst een job te vinden.

Wanneer we de duur van het verblijf van betrokkene in België bekijken kunne we stellen dat deze in verhouding met zijn verblijf in het land van herkomst slechts een relatief korte periode betreft. Aangezien betrokkene jarenlang in zijn land van herkomst gewoond heeft, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong.

Wat betreft de gezinssituatie kunnen we stellen dat de relatie tussen betrokkene en referentiepersoon voorbij is. Uit het rijksregister en het administratief dossier blijkt immers zoals eerder aangehaald dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. We kunnen dus stellen dat de relatie met de referentiepersoon in het kader van de gezinshereniging voorbij is, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is.

Een tewerkstelling getuigt niet van een zekere mate van integratie die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou kunnen staan. Immers, tewerkstelling is een noodzakelijkheid om te kunnen voorzien in bestaansmiddelen om een min of meer menswaardig leven te kunnen leiden. Betrokkene kan zijn werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Aangezien betrokkene op economisch actieve leeftijd is en aan de slag is, is het redelijk aan te nemen dat zijn leeftijd een terugkeer naar het land van herkomst hem niet hindert.

Wat betreft sociale en culturele integratie legt betrokkene een inburgeringscontract alsook een inschrijvingsformulier Nederlandse les voor. Aangezien het volgen van de voormelde lessen een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België.

Het recht op verblijf wordt ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

*Artikel 74/13 W. 15.12.1980: Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Betrokkene vormt geen gezinscel meer met zijn (ex-)echtgenote. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van: "Schending van een substantiële vormvereiste, meer bepaald de motiveringsplicht vervat in artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 (de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen), Schending van artikel 40, 40ter, 42quater en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:
“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...).”
Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:
“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd”.
Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt:
“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn”.
Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.
“Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste” (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556).
Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoeker en, bij uitbreiding, van zijn familie.
De heer E. verblijft reeds lange tijd op Belgisch grondgebied.
Zijn relatie met mevrouw M. nam een aanvang in 2012 waarna partijen op 30.04.2014 in het huwelijk traden.
Partijen hebben gezamenlijk adres gehouden tot maart 2016.
Bestreden beslissing dateert van 18.07.2017.
Op het schrijven van de raadsman van verzoeker werd uitdrukkelijk melding gemaakt van het feit dat op dat ogenblik nog geen einde aan het huwelijk gesteld werd. Door geen van beide partijen was een echtscheidingsprocedure ingeleid.
Door het Hof van Justitie werd reeds bij herhaling bepaald dat: “het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden zodat de echtgenoot niet duurzaam bij een burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben.”
Ook het Grondwettelijke Hof besliste reeds in zijn arrest 26.09.2013 nr. 121/213 dat artikel 42ter van de Vreemdelingenwetgeving zo geïnterpreteerd moet worden dat de zinsnede “of er geen gezamenlijke vestiging meer is” niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner maar alleen op andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben gekregen.
Dit betekent dat slechts een einde kon gesteld worden door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het verblijfsrecht van een echtgenoot of een gelijkgestelde partner van een Belg wanneer de echtscheiding uitgesproken is. Het feit dat een koppel feitelijk uit elkaar is volstaat bijgevolg niet om het verblijfsrecht te beëindigen.
Wat geldt voor het bepaalde in artikel 42ter Vreemdelingenwetgeving, geldt tevens voor het bepaalde in artikel 42quater Vreemdelingenwetgeving waarover het Grondwettelijk Hof weliswaar geen uitspraak heeft gedaan, maar waarvan de tekst gelijkkluidend is, zodat een gelijkaardige interpretatie naar analogie moet afgeleid worden.
Daar waar de bestreden beslissing dateert van 18.07.2017 en de heer E. op dat ogenblik nog steeds gehuwd was met een Belgische onderdaan, met wie hij weliswaar niet op hetzelfde adres woonde, er bijgevolg datum bestreden beslissing geen einde gekomen was aan zijn huwelijk en niet voldaan was aan de voorwaarden om een einde te stellen aan zijn recht op verblijf. De later tussengekomen echtscheidingsprocedure die pas op februari 2018 en dus meer dan 8 maanden na datum bestreden beslissing definitief werd, doet hieraan geen afbreuk omdat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening diende te houden met alle op datum genomen beslissingen, en zoals ze zelf vaak aanvoert, enkel rekening kan houden met de op die datum voor handen gegevens met name het nog steeds bestaande huwelijk van verzoeker met een Belgisch onderdaan en dus niet met een later uitgesproken echtscheiding.
De bestreden beslissing biedt geen enkel antwoord op de motieven aangevoerd door de verzoeker in zijn schrijven van maart 2017, zoals overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken in Schaarbeek en beweert dat mevrouw M. de ex-echtgenote zou zijn van verzoeker, dit terwijl verzoeker op die datum nog steeds gehuwd was met mevrouw M.
Aangezien zolang het huwelijk nog bestond, ook al woonden partijen op afzonderlijke adressen, er geen einde gesteld is aan het huwelijk en bij gevolg geen einde kan worden gesteld aan het verblijf van

verzoeker op grond van artikel 42quater zoals geïnterpreteerd door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest van 26.09.2013 aan het verblijf van verzoeker als echtgenoot van een Belg.

Dat de bestreden beslissing bovendien voorbijgaat aan het feit dat het huwelijk van de verzoeker meer dan 3 jaar geduurd heeft en ook de gezamenlijke vestiging van partijen meer dan 3 jaar geduurd heeft aangezien het louter verblijven op afzonderlijke adressen niet betekent dat er een einde is gekomen aan de gezamenlijke vestiging.

Verzoeker legde de nodige bewijzen van tewerkstelling voor en tevens bewijst dat hij beschikte over een geldige ziekteverzekering.

De bestreden beslissing is dan ook genomen in strijd met het bepaalde in artikel 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 dat stelt:

"Onder voorbehoud van het bepaalde in §5, is het in §1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste 3 jaar heeft geduurd waarvan minstens 1 jaar in het Rijk."

Gezien de echtscheidingsprocedure -procedure echtscheiding onderlinge toestemming- ruim na 3 jaar duur van het huwelijk en gezamenlijke vestiging werd ingeleid.

De bestreden beslissing schendt dan ook de aangehaalde wetsartikelen."

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de grieven zich hoofdzakelijk richten tot de eerste bestreden beslissing, de beëindiging van verblijf van meer dan drie maanden, maar tevens hun invloed hebben op de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoeker moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag: artikel 42quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens zijn de feitelijke overwegingen opgenomen. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vast dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen de echtgenoten. Uit een mailbericht van 8 maart 2016 blijkt dat de echtgenote bij haar gemeente vraagt verzoeker te verwijderen van haar adres, daar zij uit elkaar zijn. Verzoekers raadsman bevestigt dat verzoeker en diens echtgenote niet meer samenwonen sinds maart 2016 (brief raadsman verzoeker van 10 maart 2017). Uit het middel blijkt dat inmiddels de echtscheiding tussen de echtgenoten werd uitgesproken. Het rijksregister bevestigt het niet samenwonen sinds 21 april 2016. De gemachtigde van de staatssecretaris concludeert dat er geen sprake meer is van een relatie. Er werd – voorafgaand aan het nemen van de eerste bestreden beslissing – aan de verzoeker gevraagd om zijn individuele situatie toe te lichten zodat getoetst kan worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Deze instructie werd door verzoeker ondertekend en diens raadsman heeft geantwoord en stukken overgemaakt. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft de stukken onderzocht en beantwoord. Ook werd het argument, dat zolang het huwelijk niet is ontbonden er geen beëindiging kan zijn, beantwoord door te stellen dat een beëindiging wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging mogelijk is. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt dat er nog een gezinscel moet zijn. Bovendien mist de grief die stelt dat het huwelijk ontbonden moest zijn belang. Inmiddels is de echtscheiding uitgesproken. De duur van het huwelijk is in rekening gebracht.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Over het bevel om het grondgebied te verlaten geeft de verzoeker geen kritiek.

Deze bepalingen zijn niet geschonden.

2.2.3. Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 40, 40ter en 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In essentie houdt verzoeker staande dat diens huwelijk pas drie jaren na haar ontstaan is ontbonden (7 februari 2018) en dat geen beëindiging van zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden kan, ook al woonden verzoeker en diens echtgenote sedert maart 2016 niet meer samen, zolang het huwelijk niet was ontbonden.

De bestreden beslissing is gesteund op artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in.

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3

Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van

het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoont tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5

De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker als derdelander gezinshereniging heeft bekomen als echtgenoot van een Belgische onderdaan, die geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie.

Waar verzoeker zich als derdelander beroept op de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, voert hij niet aan en blijkt evenmin uit het administratief dossier dat zijn Belgische echtgenote haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan België. Het betreft derhalve geen situatie waarop richtlijn 2004/38 van toepassing is, zodat de vraag naar een richtlijnconforme interpretatie van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet niet aan de orde is (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet nader omschreven en evenmin gedateerd. Bij gebreke aan nadere gegevens kan de Raad zich niet uitspreken over de rechtspraak die zou stellen dat een huwelijk niet kan ontbonden zijn zolang er geen echtscheiding is. Zoals bovendien eerder gesteld, toont verzoeker niet aan dat hij zich in een situatie bevindt ten gevolge waarvan hij op dienstige wijze zich kan beroepen op deze rechtspraak.

Een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling is wel aan de orde onder meer wanneer in de situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (*Parl. St. Kamer*, nr. 51 2845/001, 54). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet uitgelegd worden, blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken, waar gesteld wordt dat het moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat daarbij niet om een vereiste van “*permanent samenwonen*” van de betrokkenen.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwonen daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

Het blijkt ook geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Vreemdelingenwet werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde 'statische' Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die *"Belgen op voet van gelijkheid (worden) geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen"* en dat *"de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie"* (Parl. Stukken Kamer, nr. 53/0443-18, 150). Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht is een interpretatie van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet, zoals door de verzoeker voorgesteld, in dit geval niet aan de orde (cf. RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Evenmin blijkt *in casu* dat door de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker, aan haar Belgische ex-echtgenote het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan haar status van burger van de Unie ontleende rechten.

Artikel 42^{quater} § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van de bestreden beslissing, bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer *"het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)"*.

Verzoeker betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met zijn echtgenote. Evenmin toont verzoeker aan dat ze nog een gezinscel met hem vormde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Zijn echtgenote ging vragen bij de gemeente om verzoeker te verwijderen van haar adres. Er was geen samenwoning meer sinds maart 2016. Inmiddels is een echtscheiding uitgesproken. Uit het administratief dossier blijkt dat een kind van verzoeker met een andere vrouw is geboren op 8 december 2017. Een huurovereenkomst gesloten door verzoeker op 12 januari 2017 ligt voor. Er worden geen indicaties bijgebracht dat verzoeker nog in een goede verstandhouding leefde met diens echtgenote. Er is *in casu* geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoeker en zijn Belgische echtgenote. Aldus toont verzoeker niet aan dat zijn verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet om de loutere reden dat hij nog gehuwd was met zijn Belgische echtgenote. Verzoeker heeft niets bijgebracht dat erop wijst dat een gezamenlijke vestiging nog bestond, meer dan drie jaar sedert het huwelijk.

Verzoeker stelt onjuist dat het bepaalde in artikel 42ter van de Vreemdelingenwet ook geldt voor het bepaalde in artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet.

Artikel 42ter van de Vreemdelingenwet betreft familieleden van een burger van de Unie die ook Unieburger zijn, wat niet het geval is: verzoeker heeft de Turkse nationaliteit. Deze vaststelling heeft tot gevolg dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 121/213 over artikel 42ter van de Vreemdelingenwet is niet dienstig. Dit onderdeel is onontvankelijk. Verder volstaat de vaststelling dat verzoeker niet uiteenzet op welke (andere) wijze de artikelen 40 en 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden zijn. Ook deze onderdelen zijn onontvankelijk.

De Raad besluit dat verzoeker de schending van de door hem aangehaalde bepalingen en van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk maakt.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3.1. Het tweede middel luidt:

"TWEEDE MIDDEL

Schending artikel 7 van de wet van 15.12.1980

Schending artikel 42^{quater} van de wet van 15.12.1980

Schending associatieovereenkomst EG Turkije

Schending artikel 6 en 7 en artikel 14 van het besluit nummer 1/80 associatieraad.

De heer E. heeft de Turkse nationaliteit.

Hij werd gemachtigd tot verblijf in 2012 en verblijft sindsdien onafgebroken op Belgisch grondgebied waar hij was tewerkgesteld.

Dat verzoeker als Turkse onderdaan zich beroept op de meer voordelige bepalingen van de associatie overeenkomst EG- Turkije, overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen EG en Turkije ondertekend op 12.09.1963 en besluitnummer 1/80 van 19.09.1980 betreffende de ontwikkeling van de associatie, meer bepaald de artikelen 6, 7 en 14 van dit besluit nummer 1/80.

Artikel 6 van het besluitnummer 1/80 luidt:

"Behoudens het bepaalde in artikel 7 betreffende de vrije toegang tot de arbeid van de gezinsleden, heeft de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van de lidstaat behoort:

- na een jaar legale arbeid in die lidstaat recht op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever indien deze werkgelegenheid heeft. Na 3 jaar legale arbeid en onder voorbehoud van de aan de werknemer uit de lidstaten van de gemeenschap te verlenen voorrang, in die lidstaat het recht om in hetzelfde beroep bij een werkgever van zijn keuze te reageren op een ander arbeidsaanbod, gedaan onder normale voorwaarden en geregistreerd bij de arbeidsbureaus van die lidstaat.

- na 4 jaar legale arbeid, in die lidstaat vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst ter zijner keuze."

Verzoeker is meer dan 1 jaar tewerkgesteld als werknemer en maakte hiervan melding aan de Dienst Vreemdelingenzaken en legde de nodige loonfiches voor. Op datum van de omstreden beslissing was hij reeds meer dan 1 jaar voltijds werkzaam zodat hij op grond van het bepaalde in artikel 6 van het besluit 1/80 van de associatieverdragen EG-Turkije gerechtigd was tot verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever wat noodzakelijk een recht op legaal verblijf inhoudt.

Dat deze tewerkstelling een recht op vrije toegang tot arbeid verleent met voorafgaand noodzakelijkerwijze het recht op verblijf inhoudt.

Artikel 14, lid 1 van besluit nummer 1/80 luidt:

"De bepalingen van dit deel worden toegepast onder voorbehoud van beperkingen welke gerechtvaardigd zijn uit hoofde van openbare Orde, Openbare veiligheid en Volksgezondheid."

Dat de heer E. voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 6 van het besluit 1/80, waardoor hij op grond van artikel 6 gerechtigd is op een voortgezet verblijf om verder zijn arbeidsactiviteiten te kunnen uitoefenen.

Dat door het Hof van Justitie werd bij herhaling bevestigd werd dat zowel artikel 6 als artikel 7/1 van besluitnummer 1/80 directe werking hebben (zie met name arrest R. 25, 26 en arrest van 18.12.2008 Alten C-337-07 jurisprudentie bladzijde 1 – 10323.20 en 21).

Dat in de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake artikel 6 en 7 bij herhaling bevestigd is dat na het verstrijken van het tijdvak waarin het recht werd opgebouwd een autonoom recht ontstaat.

Dat het verblijf van de heer E. verworven werd op grond van gezinshereniging met zijn gewezen echtgenote mevrouw M., doet geen afbreuk aan het ontstaan van een autonoom recht op grond van het associatieverdrag en het besluit 1/80 van zodra aan alle voorwaarden daartoe voldaan is. Anders oordelen miskent de directe werking van deze associatieverdragen.

Verzoeker heeft bijgevolg door zijn legale arbeid gedurende meer dan één jaar een eigen recht op arbeid verworven, wat noodzakelijk een legaal verblijf vooronderstelt. Dit recht is verworven en staat autonoom. De rechten die verzoeker legaal heeft verkregen op grond van artikel 6 van besluit 1/80 staan los van het voortbestaan van de voorwaarden die voor het ontstaan van die rechten moest vervuld zijn. Dit werd bevestigd in het arrest Bozkurt.

De in het voorgaande punt in herinnering gebrachte uitlegging geeft slechts uiting aan het meer algemene beginsel van eerbiediging van verworven rechten, neergelegd in het arrest van 16.12.1992, Kus (C-237/91, Jurispr. blz. I-6781, punten 31 en 22).

De enige beperking op de toepassing van artikel 6 van het besluit 80/1 ligt in de toepassing van artikel 14/1.

Het Hof van Justitie heeft de regels over de toepasselijkheid van artikel 14/1 van besluit van 1/80 duidelijk bepaald: wanneer de nationale autoriteiten een persoon willen uitzetten op grond van dat artikel, dienen zij het persoonlijke gedrag van de overtreder en het actuele, reële en voldoende ernstige karakter van het gevaar dat hij is voor de openbare orde en de openbare veiligheid te beoordelen, en ook moeten zij het redelijkheidsbeginsel eerbiedigen.

De Dienst Vreemdelingenzaken was op de hoogte van de tewerkstelling van de heer E., heeft niet te min in strijd met de bepalingen van het associatieverdrag Turkije, Europese Unie en het besluit 1/80 terwijl hij hier tewerkgesteld is, ondertussen meer dan één jaar, zijn verblijf ingetrokken.

De heer E. heeft een zelfstandig recht verworven gelet op zijn voortdurende tewerkstelling om hier te arbeiden als Turkse onderdaan wat het bestaan van een machtiging tot verblijf vooronderstelt."

2.3.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de associatieovereenkomst EEG-Turkije van 12 september 1963, goedgekeurd en bevestigd bij besluit 64/732/EEG van de Raad van 23 december 1963 (PB 1964, 217, blz. 3685) houdende sluiting van de

Overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije en van de artikelen 6 en 10 van het besluit nummer 1/80 van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de Associatie (hierna: het Besluit 1/80).

De Raad merkt op dat verzoeker niet aanduidt welke artikelen van de associatieovereenkomst EEG-Turkije van 12 september 1963 hij geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk omdat onder “*middel*”, in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet, moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoeker verwijst naar zijn tewerkstelling in België en meent zich te kunnen beroepen op de toepassing van het Besluit 1/80. Dit Besluit kent aan de Turkse werknemers een voorkeursbehandeling toe. Concreet houdt verzoeker voor meer dan één jaar tewerkgesteld te zijn als werknemer en op datum van de bestreden beslissing meer dan één jaar voltijds tewerkgesteld te zijn in toepassing van artikel 6 van het Besluit 1/80.

In eerste instantie merkt de Raad op dat verzoeker ter gelegenheid van een uitnodiging van de Dienst Vreemdelingenzaken van 16 februari 2017 om stukken voor te leggen in toepassing van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet zich niet heeft beroepen op eventuele voordelen die het Besluit 1/80 hem zouden kunnen leveren. Verzoeker heeft wel enige bewijzen aangaande tewerkstelling bij diverse werkgevers voorgelegd.

Uit het middel blijkt dat verzoeker de verwerende partij verwijt geen toepassing te hebben gemaakt van het Besluit 1/80 terwijl de toepassing ervan zou leiden tot de vaststelling dat verzoeker door de uitvoering van diens tewerkstelling in het verleden, naar zijn zeggen ononderbroken sinds 2012.

Artikel 6 van het Besluit 1/80 regelt de verdere toegang tot de arbeidsmarkt van de Turkse werknemer die reeds tot de legale arbeidsmarkt behoort en bepaalt onder meer:

“1. Behoudens het bepaalde in artikel 7 betreffende de vrije toegang tot arbeid van degezinsleden, heeft de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een Lid-Staat behoort:

- na een jaar legale arbeid in die Lid-Staat recht op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever indien deze werkgelegenheid heeft;

- na drie jaar legale arbeid en onder voorbehoud van de aan de werknemers uit de Lid-Staten van de Gemeenschap te verlenen voorrang, in die Lid-Staat het recht om in hetzelfde beroep bij een werkgever van zijn keuze te reageren op een ander arbeidsaanbod, gedaan onder normale voorwaarden en geregistreerd bij de arbeidsbureaus van die Lid-Staat;

- na vier jaar legale arbeid in die Lid-Staat vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst te zijner keuze.

2. Jaarlijkse vakanties en perioden van afwezigheid wegens zwangerschap, arbeidsongeval of kortdurende ziekten worden gelijkgesteld met tijdvakken van legale arbeid. Tijdvakken van onvrijwillige werkloosheid die naar behoren zijn geconstateerd door de bevoegde autoriteiten, alsmede perioden van afwezigheid wegens langdurige ziekte worden niet gelijkgesteld met tijdvakken van legale arbeid, doch doen geen afbreuk aan de rechten die zijn verkregen uit hoofde van het voorafgaande tijdvak van arbeid.

3. De wijze van toepassing van leden 1 en 2 wordt geregeld in de nationale voorschriften.”

Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 6, 7 en 14 van het Besluit 1/80 merkt de Raad op dat deze artikelen betrekking hebben op Turkse werknemers.

In dit geval is verzoeker niet naar België afgereisd omwille van een tewerkstelling, maar slechts om zich bij zijn toenmalige Belgische echtgenote in België te voegen. Hij heeft zijn verblijfsrecht verkregen op basis van het (inmiddels ontbonden) huwelijk met deze Belgische echtgenote en niet op basis van zijn tewerkstelling in een lidstaat. Daargelaten de vraag of verzoeker “*recht heeft op onbepaalde toegang tot de arbeidsmarkt en op verblijf op basis van de associatie-overeenkomst, en het besluit 1/80*”, zoals hij uiteenzet in het middel, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verblijf en zijn vestiging geput heeft uit een huwelijk.

Het Hof van Justitie diende in haar arrest van 16 december 1992 (*Kazim Kus*, zaak C-237/91) te antwoorden op de prejudiciële vragen of een Turkse werknemer zich op het Besluit 1/80 kan beroepen als hij zijn verblijfsrecht heeft verkregen door middel van een huwelijk in een EG-land. Het Hof stelt:

(...)2) Artikel 6, lid 1, eerste streepje, van besluit nr. 1/80 moet aldus worden uitgelegd, dat een Turks onderdaan die een vergunning tot verblijf op het grondgebied van een Lid-Staat heeft gekregen teneinde aldaar met een onderdaan van die Lid-Staat in het huwelijk te treden, en die aldaar sedert meer dan een jaar met een geldige arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever heeft gewerkt, krachtens deze bepaling recht heeft op verlenging van zijn arbeidsvergunning, ook indien zijn huwelijk is ontbonden op het moment waarop over zijn aanvraag om verlenging wordt beslist.

3) Een Turks werknemer die aan de voorwaarden van artikel 6, lid 1, eerste en derde streepje, van besluit nr. 1/80 voldoet, kan zich rechtstreeks op deze bepalingen beroepen teneinde, behalve verlenging van zijn arbeidsvergunning, ook verlenging van zijn verblijfsvergunning te verkrijgen."

Derhalve gaat de Raad na of verzoeker zich dienstig op het bepaalde in dit artikel 6 kan beroepen.

De raadsman van verzoeker stuurde op 16 maart 2017 stukken op waaruit niet kan afgeleid worden dat verzoeker minstens één jaar bij dezelfde werkgever heeft gewerkt of drie jaren legale arbeid heeft verricht in de zin van deze bepaling.

De voorgelegde stukken (voor het nemen van de bestreden beslissing) kunnen wijzen op sporadische arbeid. Betreffende het jaar 2015 wordt een arbeidsovereenkomst met restaurant "*Istanbul*" voorgelegd, ingaand op 1 juni 2015, en slechts drie loonbrieven van de maanden juni, juli en augustus 2015 van een werkgever die een andere naam draagt, maar wel hetzelfde adres heeft als vernoemd in de arbeidsovereenkomst. Hieruit kan geen onderbroken tewerkstelling van één jaar afgeleid worden bij eenzelfde werkgever. Voor het jaar 2016 wordt een loonfiche 281.20 voorgelegd, maar dit stuk geeft geen informatie over de duur van de tewerkstelling en er kan geenszins worden afgeleid hoeveel maanden tewerkstelling verzoeker heeft gehad. Van datzelfde jaar worden slechts drie loonbrieven voorgelegd voor de maanden juli, augustus en september 2016. Verder ligt een arbeidsovereenkomst voor van 2 januari 2017 van werkgever G. met slechts één loonbrief van januari 2017.

Verzoeker toonde voor het nemen van de bestreden beslissing dus niet aan dat hij zich dienstig op de toepassing van het Besluit 1/80 kan beroepen. Zo toonde hij niet aan dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing één jaar is tewerkgesteld geweest bij eenzelfde werkgever.

Het komt de Raad niet toe dit zelf te onderzoeken en verzoeker heeft aan de verwerende partij niet gevraagd dergelijk onderzoek te voeren voor het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad kan in het kader van haar bevoegdheid, die een wettigheidstoetsing inhoudt, geen rekening houden met stukken die aan het verzoekschrift zijn toegevoegd, maar niet werden kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

Ten overvloede wordt er vastgesteld dat evenmin uit de stukken, gevoegd bij het verzoekschrift, afdoende blijkt dat verzoeker bij eenzelfde werkgever is tewerkgesteld tijdens de periode van één jaar. Voor de jaren 2015 en 2016 worden er slechts enkele maanden tewerkstelling aangetoond, telkens bij verschillende werkgevers. Enkel de tewerkstelling tijdens het jaar 2017 (stukken 12 en 21) toont een onafgebroken tewerkstelling aan, ingaand in januari 2017, zodat op het ogenblik van de bestreden beslissing (18 juli 2017) nog steeds geen jaar tewerkstelling bij dezelfde werkgever was aangetoond.

De Raad wijst erop dat, zelfs al zou verzoekers verblijf, dat zijn oorsprong vindt in een huwelijk, toch in aanmerking kunnen worden genomen om de basis te vormen voor een legale tewerkstelling, het Hof van Justitie in het arrest *SEVINCE* (HvJ 20 september 1990, C. 192/89) heeft bepaald dat het begrip "*legale arbeid*" in artikel 6, lid 1, van het Besluit 1/80 geen betrekking heeft op de situatie van een Turkse werknemer die een vergunning had om arbeid te verrichten gedurende de periode waarin de tenuitvoerlegging van een beschikking houdende weigering van een verblijfsvergunning was geschorst, wanneer zijn beroep tegen die beschikking is verworpen. Hieruit volgt dat niet elke vorm van legaal verblijf aanleiding geeft tot een periode van "*legale arbeid*", zoals voorzien in voormeld artikel 6, lid 1.

De Raad stelt echter vast dat dit zijn bevoegdheid te buiten gaat en dat, zo verzoeker meent dat hij op basis van zijn tewerkstelling een recht op verblijf zou kunnen doen gelden, hij hiertoe een aanvraag kan indienen die vergezeld gaat van de vereiste bewijzen. Artikel 6, lid 3, van het Besluit 1/80 bepaalt

immers dat de modaliteiten van de toepassing van de paragrafen 1 en 2 vastgesteld worden door de nationale wetgeving.

In dit verband wordt ook gewezen op artikel 12 van de overeenkomst tussen België en Turkije. Deze verwijst uitdrukkelijk naar "(d)e Turkse onderdanen die onder de bij deze Overeenkomst bepaalde voorwaarden op het Belgische grondgebied zijn toegelaten", wat *in casu* niet het geval is.

Verzoeker beroept zich op niet dienstige wijze op de artikelen 6, 7 en 14 van het Besluit 1/80.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de directe werking van het Besluit 1/80 niet wordt miskend.

Verzoeker toont niet aan dat hij onder toepassing van dit besluit valt.

Voor het overige legt verzoeker niet uit op welke wijze hij de artikelen 7 en 42^{quater} van de Vreemdelingenwet geschonden acht, zodat ook deze onderdelen onontvankelijk zijn.

Het tweede middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

2.4.1. Het derde middel stelt:

"DERDE MIDDEL

Schending van de bepalingen van het Europees vestigingsverdrag afgesloten te Parijs op 13.12.1955, in werking getreden voor België op 23.02.1965, bekrachtigd door Turkije op 20.03.1990, art. 3.

België en Turkije hebben beiden het Europees vestigingsverdrag met protocol van 13.12.1955 ondertekend. Het is bekrachtigd zowel door België als Turkije.

Het Europees vestigingsverdrag voorziet in het toekennen van bepaalde voorrechten aan onderdanen van landen die bij dit verdrag partij zijn, met name België en Turkije.

Het verschaft de onderdanen van deze landen extra procedurele waarborgen in geval van een voorgenomen verblijfsbeëindiging bij rechtmatig verblijf (rechtmatig wonen van tenminste 2 jaar).

De onderdaan van die verdragsluitende staat die langer dan 2 voorafgaande jaren rechtmatig op het grondgebied van enige andere partij heeft gewoond, met name verzoeker op het grondgebied van België waar hij sinds 1914 verblijft, wordt niet verwijderd zonder dat hem eerst wordt toegestaan tegen deze verwijdering gronden aan te voeren alsmede zich te wenden tot, en zich te dien einde te doen vertegenwoordigen, bij een bevoegde autoriteit of persoon of één of meer speciaal door de bevoegde autoriteiten aangewezen personen.

Indien de vreemdeling voldoet aan de eis van 2 jaar rechtmatig wonen, wat in casu het geval is voor verzoeker, kan hij enkel verwijderd worden indien hij een gevaar vormt voor de nationale veiligheid of inbreuken maakt op de openbare orde of de goede zede.

Dit blijkt uit de bepalingen van art. 3 van het Europees Vestigingsverdrag dat luidt als volgt: "art. 3. 1. onderdanen van een verdragsluitende partij die rechtmatig op het grondgebied van een andere partij wonen, kunnen slechts worden verwijderd indien zij een gevaar vormen voor de nationale veiligheid of inbreuken maken op de openbare orde of goede zeden".

Aangezien de heer E. sinds 2014 legaal op Belgisch grondgebied verblijft en dus aan de voorwaarden voldeed dat hij meer dan 2 jaar rechtmatig op het Belgisch grondgebied leeft, kon bijgevolg geen verwijderingsmaatregel genomen worden lastens hem dan wanneer verzoeker zelf een gevaar vormt voor de nationale veiligheid of inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde of de goede zede, wat in casu niet het geval is en waarvan de bestreden beslissing alleszins op geen enkele wijze melding maakt.

Er wordt dus erkend dat verzoeker geen inbreuk op de openbare orde heeft gepleegd of de goede zeden of een gevaar voor de nationale veiligheid, zodat nu hij meer dan twee jaar voorafgaand de bestreden beslissing op Belgisch grondgebied legaal verbleef, er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals bepaald in het Europees Vestigingsverdrag om over te gaan tot verwijdering van verzoeker van het Belgisch grondgebied door de intrekking van zijn verblijfsrecht.

De bestreden beslissing schendt dan ook de bepalingen van het Europees Vestigingsverdrag dat primeert op de wet van 15.12.1980."

Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het Europees Vestigingsverdrag en bijgevoegd protocol, ondertekend op 13 december 1955 te Parijs (hierna: het Europees Vestigingsverdrag).

Artikel 3 van Europees Vestigingsverdrag wordt correct door verzoeker geciteerd.

Artikel 1 van het Europees Vestigingsverdrag luidt als volgt:

“Elk der Verdragsluitende Partijen vergemakkelijkt voor onderdanen van de andere Partijen de toegang tot haar grondgebied voor een tijdelijk verblijf, en staat toe zich aldaar vrijelijk te verplaatsen, tenzij redenen van openbare orde, nationale veiligheid, volksgezondheid of goede zeden zich daartegen zouden verzetten.”

Artikel 2 van het Europees Vestigingsverdrag luidt als volgt:

“Onder de in artikel 1 van dit Verdrag vermelde voorwaarden vergemakkelijkt elk der Verdragsluitende Partijen, voor zover zulks verenigbaar is met haar economische en sociale toestand, voor onderdanen van de andere Partijen het voortgezet of duurzaam verblijf op haar grondgebied.”

De redactie van de artikelen 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag maakt duidelijk dat deze verdragsrechtelijke bepalingen geen rechtstreekse werking hebben in de Belgische interne rechtsorde. Genoemd artikel 2 behelst immers slechts een niet nader omschreven verbintenis tot het “*vergemakkelijken*” van het voortgezet of duurzaam verblijf. Artikel 3 van dit Verdrag voorziet dat onderdanen, die “*rechtmatig*” op het grondgebied wonen, slechts bij gevaar voor de nationale veiligheid of inbreuken op de openbare orde kunnen verwijderd worden. Deze bepalingen zijn geen verdragsrechtelijke normen die zonder enige substantiële interne uitvoeringsmaatregel kunnen toegepast worden in de rechtsorde waar deze regels van kracht zijn, zodat rechtstreekse werking aan deze bepalingen dient te worden ontzegd.

Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij een rechtmatig verblijf kent. Hij toont niet aan dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet, waarop de tweede bestreden beslissing steunt, niet correct is genomen. Bovendien stelt artikel 3 van het Europees Vestigingsverdrag evenmin dat na een legaal verblijf van twee jaren er slechts een verwijderingsmaatregel kan genomen worden omwille van inbreuken op de openbare orde of daden een gevaar vormen voor de nationale veiligheid.

De opmerkingen van de verwerende partij zijn correct.

De Raad merkt nog op dat het Hof van Justitie omtrent eenzelfde terminologie in artikel 3, 2, van de Richtlijn 2004/38/EG, dat voorziet in de verplichting om overeenkomstig nationaal recht binnenkomst en verblijf van “*andere familieleden*” ten laste van burger van Unie “*te vergemakkelijken*”, reeds heeft geoordeeld dat rechtstreekse werking aan dergelijke bepaling moet worden ontzegd (HvJ 2 september 2012, *Rahman*, C-83/11).

De verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van de artikelen 1, 2 en 3 van het Europees Vestigingsverdrag.

Het derde middel, zo al ontvankelijk, is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN